28/01/2019

Λόγος για τη μετάνοια

/ Γνώμες

Ἂς μήν κυριευόμαστε λοιπόν ἀπό ἐκεῖνο τό φόβο πού ἔχει σχέση μέ τά πράγματα καί τίς καταστάσεις τοῦ μάταιου αὐτοῦ κόσμου. Νά μήν φοβόμαστε δηλαδή ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει φόβος (Α' Ἰωάν. 4, 18). Γιατί ποιός ἀνθρώπινος φόβος μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τό θεῖο φόβο; Καί ποιά φθαρτή ἀνθρώπινη δόξα μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τήν μεγαλωσύνη, τήν ἀνέκφραστη δύναμη καί τήν ἄφθαρτη δόξα τοῦ Θεοῦ;

Ἐπειδή ὅμως μᾶς παρασύρουν τά γήινα πράγματα, δέν μποροῦμε, μέ τή δύναμη τῆς πίστης καί τό φωτισμό τῆς γνώσης, νά προσηλώσουμε τό νοῦ μας στά ἀόρατα. Ἂν λοιπόν, ἔστω καί μόνο ἀπό τή θέα τῶν ὁρατῶν πραγμάτων ὁδηγούμαστε στήν κατανόηση τῆς ἀνέκφραστης δύναμης τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ, ἂς σταθοῦμε ἐνώπιόν Του μέ δέος καί ἄπειρο σεβασμό.

Ἄν κάποιος θελήσει νά μετακινήσει ἕνα βράχο, ἔστω κι ἄν ὁ ἴδιος εἶναι βασιλιάς, δέν θά μπορέσει νά τό κάνει μέ ἄλλον τρόπο, παρά μονάχα ἄν χρησιμοποιήσει διάφορους μοχλούς καί σχοινιά. Ὁ Θεός ὅμως μπορεῖ νά κάνει τή γῆ νά τρέμει καί μόνο μέ τό βλέμμα Του (πρβλ.Ψαλμ. 103, 32). Δέν ἀπορεῖ ὁ νοῦς σου; Τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ καί μόνο νά κάνει τά βουνά νά τρέμουν κι ἄλλα βαριά πράγματα νά σαλεύουν!

‘Εκεῖνος θέλει καί εὐδοκεῖ καί στηρίζει τά σύμπαντα μέ τό λόγο Του! Δέν σέ ἐντυπωσιάζει πάνω ἀπ’ ὅλα ἡ λάμψη τῆς ἀστραπῆς καί ὁ ἦχος τῆς βροντῆς; Αὐτά εἶναι τόσο ἐκπληκτικά ὥστε ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι ζαρώνουν ἀπό τό φόβο τους, ἀλλά καί τά θηρία καί τά κτήνη καί τά ὄρνεα καί τά ὑδρόβια πουλιά. Ὅσα ὅμως κι ἄν ποῦμε, δέν θά καταφέρουμε νά παρουσιάσουμε τό μέγεθος αὐτοῦ τοῦ θέματος.

Ἄς γονατίσουμε λοιπόν ἐνώπιόν Του κι ἄς κλάψουμε (πρβλ.Ψαλ. 94,6) μπροστά στήν ἀγαθότητά Του, μιλώντας ἀπ’ τήν καρδιά μας καί λέγοντας: »Ἐσύ Κύριε, εἶσαι ὁ Θεός μας καί κανένας ἄλλος. ‘Ενώπιόν Σου ἁμαρτήσαμε κι ἐνώπιόν Σου τώρα προσπίπτουμε. Ἄν Σύ θελήσεις, νά μᾶς σώσεις Κύριε, κανένας δέν μπορεῖ ν’ ἀναχαιτίσει τούτη τήν ἀπόφασή Σου καί νά Σέ δυσκολέψει».

Ὁ Κύριος εἶναι εὔσπλαχνος καί ἀγαθός. Κι ἄν ἀκόμα ἐμεῖς παρασυρθήκαμε καί ἁμαρτήσαμε ἀπό ἀπερισκεψία, ἄς φροντίσουμε νά θεραπευθοῦμε μέ τή μετάνοια. Ἄν πάλι, ὡς ἄνθρωποι παρασυρθήκαμε ἀπό κάποιο πάθος, ἄς μήν ἀπελπιστοῦμε ἐντελῶς, ἀλλά γνωρίζοντας ποιός Θεός μᾶς ἔχει προσκαλέσει καί ἔχοντας συναίσθηση τῆς κλήσης μας, ἄς ἀκούσουμε ἐκεῖνον πού λέει: «Μετανοεῖτε, γιατί ἔφτασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 4, 17).

Δέν ὅρισε τή μετάνοια σάν φάρμακο γιά κάποια μονάχα ἁμαρτήματα, ἀποκλείοντας κάποια ἄλλα. Γιά κάθε εἴδους τραῦμα τῆς ἁμαρτίας, γιά κάθε ἁμάρτημα πνευματικό, ὁ Μεγάλος Γιατρός τῶν ψυχῶν μας, μᾶς τήν ἔχει, σάν φάρμακο χαρίσει.

Ἄς ξεριζώσουμε λοιπόν τίς κακές συνήθειες τῆς ψυχῆς μας. Ἀντί γιά τούς καυστῆρες ἄς μεταχειριστοῦμε τό φόβο τοῦ Θεοῦ, μέ τόν ὁποῖο θά μπορέσουμε νά ἀντικρούσουμε ὅλες τίς ἄστοχες ἐπιθυμίες πού φέρουν μέσα τους τά ἀγκάθια τῆς ἁμαρτίας. Ἄς ἀντιταχθοῦμε μέ τό συνετό λογισμό, σέ αὐτά πού μᾶς ὑπαγορεύουν οἱ φιλήδονοι λογισμοί, γιατί εἶναι γραμμένο: »Νά γίνεσθε ἅγιοι, γιατί ἐγώ εἶμαι ἅγιος» (Α’ Πέτρ. α’ 16).

Ἔτσι, μέ τή Χάρη τοῦ Σωτῆρα μας Θεοῦ, θά ἐπιτύχουμε τήν ἄφθαρτη ζωή.

Ὁ Κύριος γιά τήν ἐπιστροφή καί τήν εἰλικρινή μετάνοιά μας θά συγχωρέσει καί θά

παραγράψει τίς ἁμαρτίες μας, γιατί εἶναι ἐλεήμων καί εὔσπλαχνος.

Κι ἄν κάποιος ἀπό ἐκείνους, πού ἔχουν τήν ἐντύπωση πώς ἔχουν κοπιάσει περισσότερο στήν ἄσκηση καί τήν ἀρετή, γογγύσει, γιά τή μεγάλη εὐσπλαχνία τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, – ἐπειδή τάχα ἐνῶ μπήκαμε στή δουλειά πολύ ἀργά, μᾶς πληρώνει τό ἴδιο μέ τούς πρώτους- θά δώσει γιά μᾶς ἀπολογία ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καί Δημιουργός καί θά πεῖ: «Φίλε, δέν σέ ἀδικῶ. Δέν ἔχεις μαζί μου συμφωνήσει νά ἐργαστεῖς γιά ἕνα δηνάριο; Πάρε ὅ,τι ἔχουμε συμφωνήσει καί πήγαινε στό καλό. Ἐγώ θέλω νά δώσω σέ τοῦτον πού ἦρθε τελευταῖος στή δουλειά, ὅ,τι ἀκριβῶς ἔδωσα καί σέ σένα τόν πρῶτο» (Ματθ. 20, 1314).

Ὁ Θεός εἶναι ‘Εκεῖνος πού κρίνει καί δικαιώνει. Ποιός μπορεῖ νά βγεῖ μπροστά Του καί νά μᾶς καταδικάσει; (Ρωμ. 8, 34)

Σ’ Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα στούς αἰῶνες. Ἀμήν.